

mere paa Grund af Alderdomsunderstøttelsen, at Staten træder til og støtter i rigeligere Maal end hidtil. Jeg kan altsaa i det hele anbefale Lovforslaget og kan godt slutte mig til det i det hele taget.

Bluhme: Jeg kan ikke nægte, at jeg vilde sætte stor Pris paa i en nær Fremtid at kunne komme til en forbedret Affattelse af de gældende Bestemmelser om Alderdomsforsørgelse. Det forekommer mig, at det paahviler ethvert Samfund, stort eller lille, at sørge for de syge, de gamle og de uarbejdsdygtige, og den Maade, hvorpaa vi have forsøgt at gøre det, ved den eksisterende Lov, finder jeg i allerhøjeste Grad utilfredsstillende. I tidligere Aar har jeg selv et Par Gange indbragt Forslag her i Tinget, for at søge den nuværende Alderdomsforsørgelseslov forbedret, og hver Gang, der fremkommer et saadant Forslag, hilser jeg de Forsøg, man gør paa at komme fra den eksisterende Lov, med Tilslutning. Der rettes skarpe Bebrejdelser imod de forskellige Kommunalbestyrelser for den Maade, hvorpaa de udøve Loven. Vi maa imidlertid erindre, at disse Kommunalbestyrelser ere meget vanskeligt stillede. Mere og mere har Staten kastet Udgifterne over paa Kommunerne, og Kommuneraadene sidde altid i stor Vaande for at faa Indtægterne til at svare til Udgifterne, og de sidde pinligt i det, naar de bestandig skulle paalægge højere og højere Byrder paa Kommunens Beboere, især paa Landet, hvor Jordbruget allerede af andre Grunde i mange Aar har været segnefærdigt under de Krav, der stilles til det.

Der er enkelte Bestemmelser i dette Lovforslag, som jeg giver min Tilslutning fuldt ud, og da for det første Bestemmelsen i § 2 om, at Tiden, i hvilken den, der søger Alderdomsunderstøttelse, skal have været fri for Fattigvæsenet, indskrænkes. Det er urimeligt at sætte en Tid af 10 Aar som Prøve paa, om en Mand er værdig til Alderdomsunderstøttelse. Fordi han har været nødt til i Sygdomstilfælde eller under uheldige Omstændigheder at søge Fattigvæsenet, bør han efter min Mening ikke være udelukket fra, naar Tiden kommer, at faa Understøttelse paa sine gamle Dage. Alt for ofte er det Omstændighederne og Samfundsforholdene, der kan have tvunget ham til at søge Fattighjælp, og man tør vel nok sige, at der i Almindelighed hos vor Almue og hele Befolkning er saa megen Selvstændighedsfølelse og Æresfølelse, at ingen uden Nødvendighed

gaar til Fattigvæsenet. Undtagelser kan man ikke gøre gældende for hele Befolkningen. Urimeligt er det, at man ikke letter Slægt og Venner den Ting at faa en uarbejdsdygtig og ubemidlet Mand ind under Forsørgelsen ved at indbetale den Hjælp, han har faaet af Fattigvæsenet, maaske under uheldige Omstændigheder, og derfor finder jeg Affattelsen af § 2 C., at være heldig.

Der er en anden Bestemmelse i den gældende Lov, som gør, at Kommunalbestyrelserne ere meget vanskeligt stillede over for den, der søger Alderdomsunderstøttelse; det er den, at vedkommende Ansøger ikke maa besidde noget selv. Han maa ikke have Kapital, han maa ikke eje Hus, og forinden han har brugt Kapitalen, eller forinden han selv intet ejer af Huset, kan han efter Loven i Virkeligheden ikke faa Alderdomsunderstøttelse. Man skulde synes, at det tværtimod maatte være i Samfundets Interesse at opmuntre dets Borgere til at spare sammen, saaledes, at de havde noget til Alderdommen. Men naar en Mand f. Eks. har erhvervet 1,000 Kr., kan han efter Loven faktisk ikke faa Alderdomsunderstøttelse, før de 1,000 Kr. ere brugte. Det er i Virkeligheden at sige til Folk: Lad være med at spare, og have I sparet noget sammen, saa brug det hurtigst muligt, før faa I ingen Understøttelse. Staar man over for to Mænd, der søge Alderdomsforsørgelse, af hvilke den ene har sparet en mindre Kapital sammen, medens den anden har ladet fem være lige, forekommer det mig, at Samfundet maatte være bedst tjent med at give den bedste Alderdomsunderstøttelse til den, som havde samlet en Kapital sammen, thi han har vist, at han vil gøre, hvad han kan for sig og sin Familie, og man kan dog ikke nægte, at den, der har sparet noget sammen ved Siden af den Understøttelse, han kan faa paa sine gamle Dage, naar han er uarbejdsdygtig, har ikke Udsigt til at kunne opdrage og forsørge de Børn, han endnu maatte have paa sin Samvittighed, end den, der intet har samlet. I det hele taget bør Alderdomsunderstøttelsesloven efter min Mening saa vidt muligt arbejde henimod at tilintetgøre Fattigdommen her i Landet. Selv den Lov, vi have haft, kan virke noget i saa Henseende, men det forekommer mig, at vi bør forbedre Loven saaledes, at den i langt højere Grad kan komme Befolkningen til gode ved at formindske Fattigdommen blandt Borgerne. Det kan maaske af den Grund